

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606840448/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

ned i Jordbærrene, jeg holdt Inger Johanne i Haanden; men jeg vidste godt, at det var Projere.»

«Ja, det var jo, som alle Djævlé var sluppen løs den Dag. Det var ikke til at begribe, at det var Mennesker,» sagde Præsten, – han stod ligesom i Tanker og saae ud ad Vinduét. «Det er den eneste Gang, jeg er bleven uhyggelig ved at være ene oppe i Kirken. Jeg gik derop henimod Aften forat tænke paa en Ligtale, jeg skulde holde næste Dag. Men jeg maatte gaa hjem igjen. Jeg syntes, jeg kunde høre den Onde grine.»

«Men hvorfor lod Vorherre dog ogsaa alt det ske?» spurgte Henriette halvgrædende; «jeg synes, det er saa forfærdelig sørgeligt!»

«Lille Hæmmer maa ikke spørge mig paa den Maade,» sagde Præsten, «saa faar hun intet Svar.»

De andre Børn saae foruudrede paa Henriette; men de syntes for Resten, hun blev baade saa fremmed og saa sød, naar hun kom med den Slags underlige Spørgsmaal. Hun var jo heller ikke født her i Høiting. –

«Nu kan I saa gaa,» sagde Præsten, da han havde fortalt om Erobringen af Als og om Freden i Wien. «Det, I har hørt i Dag, det vil Livet selv minde jer om, for hvert Aar, I lever. I vil faa at mærke, at Jættérne er komne ovenpaa i Verden, de har faaet Magten. Og I vil faa at mærke, at hvem der vil kjæmpe for Aandens Sag, han vinder ikke Magt og Anseelse, han faar hele den store Verden imod sig. Og vælg saa selv engang, Børnlille, at kjæmpe i Aandens Kraft for det, som »Edle kalde Livets Lyst.»

Naar Onkel Jørgen sagde saadant noget, saa havde Karl paa Fornemmelsen, at det var egentlig ham, Onkelén nærmest talte til. For Pigebørnene, tænkte Karl, kunde vel ikke saadan selv føre Aandens Kamp. – men derfor kunde de jo godt være voldsomt meget med deri, og det var de da ogsaa; og det allerrareste var jo, om de engang blev gift med nogle rigtige Aandskjæmper. Saa skulde Aandskjæmperne rigtignok elske saadan en Kvinde, som nu f. Eks. Henriette, og de kunde jo forstaa hinanden bedre end alle andre Mennesker. –

Frøken Ida Vinding havde den Eftermiddag sit Doje med Børnene. For de sad hele Tiden og faldt i Staver og tænkte paa andre Ting, og vilde tilmed fortælle hende om alt det gruelige, de den Dag havde hørt af Præsten.

Da de var færdige hos hende Kl. 4, sagde Karl og Anna til Henriette